

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Patricie Adamičkové a soudců Mgr. Martina Řezníčka a JUDr. Ivany Placek v právní věci žalobců: **a) L. K.**, nar. xxx, a **b) M. K.**, nar. xxx, oba bytem Xxx, Xxx xxx, oba zastoupeni Mgr. Rostislavem Šustkem, advokátem se sídlem Praha 1, Vladislavova 1390/17, proti žalovanému: **CANABA, a. s.**, IČ 14868075, se sídlem Praha 4, Štětškova 1001/5, zastoupenému JUDr. Otakarem Pazdziorou, advokátem se sídlem Děčín, Řetězová 195/2, o **odstranění vad bytové jednotky**, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 11.12.2014 č. j. 27 C 428/2008 - 429,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku I. o věci samé **p o t v r z u j e** ve znění, že žalovaný je povinen umístit do podlahy horní koupelny bytové jednotky žalobců č. xxx, nacházející se v budově č. p. xxx, na pozemku parc. č. xxx, katastrální území Xxx Xxx, obec Praha, topnou rohož Devi tak, aby tato topná rohož bezprostředně přiléhala ke svislému průmětu hrany umyvadla koupelny do podlahy a k dolní hraně vany koupelny; žalovaný je povinen umístit tuto topnou rohož zároveň tak, aby topná rohož byla umístěna pod celou nášlapnou plochou chodidel osoby sedící na WC koupelny, jakož i pod celou nášlapnou plochou chodidel osoby sedící na bidetu koupelny; po provedení umístění topných rohoží je žalovaný povinen umístit do koupelny podlahu odpovídající stavu před provedením umístění topných rohoží; uvedené povinnosti je žalovaný povinen splnit do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku IV. o náhradě nákladů řízení mezi účastníky **m ě n í** tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku V. o náhradě nákladů řízení státu **m ě n í** tak, že žalobci jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení státu částku 19.477,50 Kč, jakož i tak, že žalovaný je povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení státu částku 19.477,50 Kč, a to všichni do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Obvodního soudu pro Prahu 4.

IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům společně a nerozdílně na nákladech odvolacího řízení a souvisejícího dovolacího řízení částku 32.869 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Rostislava Šustka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem uvedeným v záhlaví tohoto rozhodnutí soud I. stupně uložil žalovanému povinnost umístit do podlahy horní koupelny bytové jednotky žalobců (specifikované ve výroku I. tohoto rozsudku - dále jen „bytová jednotka“ nebo „byt“) topnou folii Devi (blíže specifikovaným způsobem) s tím, že po provedení umístění topných fólií je žalovaný povinen umístit do koupelny podlahu odpovídající stavu před provedením umístění topných fólií (výrok I.), žalovaného dále zavázal přichytit olištování skleněné výplně dveří, nacházejících se mezi vstupní halou a obývacím pokojem s kuchyní ve spodním patře bytové jednotky tak, že odchlípující se olištování těchto dveří přichytí hřebíčky ke konstrukci dveřního křídla (výrok II.), žalobu v části, jíž se žalobci domáhali na žalovaném odstranění vady - zvukové neprůzvučnosti příčky, zamítl (výrok III.), žalovaného zavázal uhradit žalobcům náhradu nákladů řízení v částce 62.062 Kč (výrok IV.) a státu náhradu nákladů řízení ve výši 38.955 Kč (výrok V.).

Předmětný rozsudek soudu I. stupně je v pořadí třetím meritorním rozhodnutím soudu I. stupně v dané právní věci, když původní rozsudek pro uznání ze dne 12.01.2009 č. j. 27 C 428/2008 - 26 byl usnesením zdejšího soudu ze dne 20.07.2009 č. j. 23 Co 272/2009 - 52 (jako soudu odvolacího) k odvolání žalovaného zrušen a věc byla soudu I. stupně vrácena k dalšímu řízení; následně soud I. stupně svým rozsudkem ze dne 13.07.2011 č. j. 27 C 428/2008 - 205 uložil žalovanému povinnost odstranit na své náklady celkem jedenáct (žalobci tvrzených) vad bytové jednotky (a to včetně výměny topné fólie v podlaze horní koupelny a přichycení odchlípujícího se olištování skleněné výplně dveří hřebíčky), přičemž žalobu ve vztahu k třem (žalobci tvrzeným) vadám zamítl; tento rozsudek soudu I. stupně byl k odvolání žalovaného ve vyhovujícím výroku o věci samé změněn rozsudkem zdejšího soudu ze dne 15.02.2012 č. j. 23 Co 502/2011 - 232 tak, že žaloba byla v tomto rozsahu (tedy stran požadavku na odstranění jedenácti tvrzených vad bytové jednotky) zamítnuta; k dovolání žalobců Nejvyšší soud svým rozsudkem ze dne 20.06.2013 č. j. 33 Cdo 2881/2012 - 260 posleďně uvedený rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení; zdejší soud proto znovu přezkoumal rozsudek soudu I. stupně ze dne 13.07.2011 č. j. 27 C 428/2008 - 205, a to ve vyhovujícím výroku o věci samé (tedy stran požadavku žalobců

na odstranění jedenácti tvrzených vad bytové jednotky) a svým rozsudkem ze dne 02.10.2013 č. j. 23 Co 502/2011 - 279 rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku I. potvrdil v rozsahu osmi dílčích nároků žalobců na odstranění tvrzených vad bytové jednotky, přičemž ve vztahu k třem dílčím požadavkům žalobců (o kterých bylo rozhodováno v tomto odvolacím řízení přezkoumávaným rozsudkem soudu I. stupně) rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Zdejší soud (jako soud odvolací - dále jen „odvolací soud“) přitom předmětný (v pořadí třetí) rozsudek soudu I. stupně svým rozsudkem ze dne 27.05.2015 č. j. 23 Co 114/2015 - 497 ve vyhovujícím výroku I. o věci samé změnil tak, že žalobu ohledně dotčeného dílčího žalobního požadavku zamítl. K dovolání žalobců Nejvyšší soud svým rozsudkem ze dne 29.06.2016 č. j. 33 Cdo 4533/2015 - 539 uvedený rozsudek odvolacího soudu v měnícím výroku o věci samé, jakož i v akcesorických nákladových výrocích zrušil a věc v uvedeném rozsahu vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Soud I. stupně v předmětném (v pořadí třetím) rozsudku dospěl po provedeném dokazování ke zjištění, že dne 18.08.2004 byla mezi účastníky uzavřena smlouva o budoucí smlouvě o převodu vlastnictví bytové jednotky (dále jen „Smlouva o smlouvě budoucí“), přičemž následně byla dne 09.06.2006 uzavřena smlouva o převodu vlastnického práva k bytové jednotce (dále jen „Kupní smlouva“) s tím, že dne 14.06.2006 nastaly právní účinky vkladu vlastnického práva žalobců k bytové jednotce do katastru nemovitostí. Soud I. stupně dále dospěl k zjištění, že podle ujednání stran měl být dotčený topný prvek (označovaný soudem I. stupně jako tepelná či topná „fólie“) v horní koupelně bytu umístěn u umyvadla, u vany (přímo navazovat na hrany vany s výjimkou blízkého okolí zaobleného rohu vany) a rovněž před toaletou a bidetem (pokrývat celou plochu před nimi i v oblasti pokládání nohou, a to bez prázdných míst). Pokud jde o požadavek žalobců na umístění předmětného topného prvku v horní koupelně bytové jednotky a umístění podlahy odpovídající stavu před realizací takové činnosti, soud I. stupně uzavřel, že topná fólie byla v horní koupelně položena v rozporu s objednávkou žalobců, když před bidetem byla umístěna tak, že je zde prázdný obdélník v místě nohou uživatele bidetu; dále v oblasti vany se nachází příliš velké nevyhřívané okolí, jelikož topná fólie se nedotýká přímo pravé hrany vany a u této hrany se nachází příliš velký nevyhříváný trojúhelník; topná fólie tak byla nainstalována v horní koupelně odlišně, než bylo účastníky ujednáno a zaznamenáno do nákresu. Jelikož podle soudu I. stupně není topná fólie položena v místech, kde se uživatel dotýká podlahy bosýma nohama (u bidetu a vany), neplní jako celek svůj účel, neboť jejím účelem je poskytovat uživateli bidetu či vany komfort spočívající ve vyhřáté podlaze, a to právě v místech, kde se bosýma nohama dotýká přímo podlahy; jako způsob řešení uvedl znalec odstranění topné fólie a položení nové podle nákresu (objednávky) žalobců. Žalobci přitom podle soudu I. stupně připsali ze dne 08.10.2007 reklamovali vady bytové jednotky, a to včetně vytčení vady spočívajících v nesprávném rozměru topné fólie.

Pokud jde o právní stránku věci, soud I. stupně dospěl k závěru, že žalobcům (jako kupujícím) svědčila oprávnění z odpovědnosti za vady bytové jednotky počínaje dnem 14.06.2006, kdy nabyli vlastnického práva k bytové jednotce. Na práva a povinnosti z Kupní smlouvy soud I. stupně aplikoval ust. § 612 až § 627 zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31.12.2013 (dále jen „obč. zák.“). Pokud jde o vadu spočívající „v nesprávném rozměru topné fólie“, dospěl soud I. stupně k závěru, že existence této vady byla prokázána, a rovněž tato vada (resp. korespondující právo z odpovědnosti za vadu) byla žalobci uplatněna u žalovaného v zákonem stanovené záruční době 24 měsíců (§ 620 odst. 1 obč. zák.); z těchto důvodů soud I. stupně žalobě v uvedeném rozsahu vyhověl.

Výrok IV. o náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud I. stupně odůvodnil odkazem na ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., když dospěl k závěru, že s ohledem na povahu věci a úspěch jednotlivých stran, kdy žalobci byli ve věci převážně úspěšní, přísluší žalobcům proti žalovanému náhrada nákladů řízení v plné výši; soud I. stupně tyto náklady blíže specifikoval (co do důvodu a výše). Stran rozhodnutí o náhradě nákladů řízení státu (výrok V.) soud I. stupně odkázal na ust. § 148 odst. 1 o. s. ř., přičemž specifikoval jednotlivé složky těchto nákladů (znalečného).

Rozsudek soudu I. stupně napadl žalovaný včasným blanketním odvoláním, které směřoval do obou jeho vyhovujících meritorních výroků I. a II., jakož i nákladových výroků IV. a V. Ve svém doplnění odvolání pak žalovaný odvolání do vyhovujícího výroku I. rozsudku soudu I. stupně odůvodnil zejména nevykonatelností předmětného výroku, a to argumentací o technické nemožnosti instalace topné rohože určeným způsobem (dohodnuta byla instalace rohože DEVIMAT DSVF 150 W, a to přesně 3 m², která se dodává v roli, jejíž šířka je 0,5 m a délku je nutno upravit; není technicky možné jeden pruh rohože o šířce 0,5 m a délce 6 m nainstalovat podle požadavků stanovených petitem, a současně tak, aby byl zachován technický postup stanovený návodem k montáži, když rohož musí být zejména vedena mimo místa, kde jsou trubky, vany, skříňky apod.; tento pokyn stanovený petit nerespektuje, zejména v části, kde žádá umístění topné rohože bezprostředně k vaně koupelny), jakož i argumentací o neurčitosti ve vymezení uložené povinnosti (není zřejmé, co znamená „bezprostředně přiléhala“; takový pojem není pojmem určitým). Žalovaný dále obsáhle argumentoval stran závěru, že stávající uložení topné rohože nepředstavuje vadu s tím, že soud I. stupně pominul, že náskres položení topné rohože (jako součást dodatku č. 4 Smlouvy o smlouvě budoucí) je pouhým schematickým nákresem bez jakéhokoliv konkrétního metrického určení umístění topné rohože v dané koupelně; náskres je navíc přílohou Smlouvy o smlouvě budoucí a nikoliv přílohou vlastní Kupní smlouvy, k níž se práva z odpovědnosti v daném případě vážou. Žalovaný si dále položil otázku toho, proč soud I. stupně (pokud považoval daný ruční náčrtek za natolik závazný a specificky upravující polohu rohože) neuložil žalobci (pozn. zjevně „žalovanému“) odejmout části topné rohože v místech, kde je fakticky položena, ale podle křížků v náčrtku již položena být nemá. Soud I. stupně podle žalovaného nezohlednil ani to, že podle náčrtku na sobě dvě části topné rohože vůbec nenavazují. Žalovaný dále namítl, že soud I. stupně dospěl ke svému závěru o vadě „spočívající v nesprávném rozměru topné fólie“ pouze na podkladě zpracovaného dodatku č. 1 posudku znaleckého ústavu - společnosti Jokl Appraisal, v. o. s. (dále jen „znalecký ústav“); soud I. stupně se však nijak nevypořádal s námitkami žalovaného, že v návodu k montáži k uvedené topné rohoži (v příslušném náčrtku správného provedení) taktéž není rohož umístěna přímo pod toaletní mísu, přičemž vyšel pouze ze závěru znaleckého ústavu, že jediným účelem topné rohože je vyhřívání míst podlahy, kde se osoby dotýkají bosýma nohama (to je podle žalovaného, ale úplně každé místo v celé koupelně, když po celé podlaze se může člověk užívající koupelnu dotýkat bosýma nohama podlahy); zástupce znaleckého ústavu neuměl odpovědět na dotaz žalovaného, kde je stanoven účel topné rohože (když rohož je podle žalovaného alternativou vytápění místností); znalecký ústav se rovněž nepovažoval způsobilým doložit správnou instalaci topných rohoží, ovšem přes uvedené skutečnosti ústav s naprostou jistotou konstatoval, že rohož je technicky vadná, a to i přesto, že topí a vytápí tak (díky vodivosti materiálů) i místa podlahy, kde není přímo instalována. Pokud podle žalovaného znalec svým e-mailem (bez ohledu na nemožnost přihlídnutí k němu jako k důkazu pro nenaplnění zákonných požadavků na náležitosti znaleckých posudků) poté uvádí, že stačilo jen topnou rohož posunout o jakýchsi 30 cm, pak celá jeho teorie o účelu topné rohože ztratila svůj význam, neboť by tím vůbec nedošlo k eliminaci napadeného „studeného“ místa (kdy se jedná o místo s teplotou 22-25 °C, což skutečně nelze považovat

za studené místo), kde došlo k překlopení rohože tak, aby se dráty nepřekryly; místo, kde by si člověk mohl opět stoupnout bosýma nohama, by tak v koupelně zůstalo (to už by ovšem podle pana Jokla bylo v pořádku a celá „rohož by plnila svou funkci“). Vzhledem ke skutečnosti, že znalecký posudek se vyjadřoval k otázkám nad rámec zadání soudu (opakované řešení dolní koupelny), ale navíc předkládal právní, nikoliv technické závěry (které ve svém důsledku odporují samy sobě a jsou spekulací), žalovaný předpokládal, že k důkazu dodatkem č. 1 posudku znaleckého ústavu nemůže být při rozhodování soudem I. stupně přihlédnuto; přesto však soud I. stupně (aniž by se vypořádal s námitkami žalovaného do posudku) na dodatku č. 1 znaleckého posudku založil své rozhodnutí. Žalovaný dílčím způsobem uzavřel, že pokud soud I. stupně rozhodl na podkladě nepodložené spekulace znaleckého ústavu o účelu topné rohože, aniž by stranám předestřel svůj právní náhled na věc (znalci přitom nepřísluší vyvozovat právní závěry o vadnosti věci), je rozhodnutí soudu I. stupně v daném směru jednak rozhodnutím překvapivým a současně nepřezkoumatelným. Pokud jde o oba nákladové výroky (IV. a V.) rozsudku soudu I. stupně, žalovaný konstatoval, že nesouhlasí s tím, aby mu bylo uloženo nahradit žalobcům náklady řízení a hradit i náklady za pořízení znaleckého posudku a za znalečné v souvislosti s výpovědi pana Jokla, které vykazovaly zásadní vady, pro které nelze podle žalovaného k vypracovanému znaleckému posudku při rozhodování ve věci samé přihlížet; pokud jde o výrok IV. napadeného rozhodnutí, žalovaný navrhl, aby o nákladech řízení před soudem prvního stupně bylo rozhodnuto poměrem ve smyslu ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. Ze všech shora uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujících výrocích I. a II. o věci samé změnil tak, že se žaloba v této části zamítá, dále aby nákladový výrok IV. změnil ve smyslu poměru podle ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. s tím, že žalovanému současně přizná náhradu nákladů odvolacího řízení, a konečně, aby nákladový výrok V. změnil tak, že žalobci jsou povinni zaplatit náklady řízení státu v částce 38.955 Kč; žalovaný případně navrhl i zrušení rozsudku soudu I. stupně v odvoláním dotčených výrocích a jeho vrácení soudu I. stupně (v daném rozsahu) k dalšímu řízení s tím, že žalobcům bude uložena povinnost nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení.

Žalobci ve svém vyjádření k odvolání žalovaného navrhl napadený rozsudek v (odvoláním) dotčených výrocích jako věcně správný potvrdit s tím, že žalovanému bude uložena povinnost nahradit žalobcům náklady odvolacího řízení. Tento procesní návrh žalobci odůvodnili tím, že se zcela ztotožňují se závěry, ke kterým dospěl soud I. stupně. Stran vyhovujícího výroku I. o věci samé žalobci konstatovali, že je dostatečně určitý a je nevykonatelný (pozn. zjevně „je vykonatelný“), když je zcela zřejmé, kam má být topná fólie umístěna, přičemž nelze požadovat, aby byl žalobní petit naprosto exaktně vymezen, a to zejména za situace, kdy je ukládáno nepeněžní plnění; žalobci přitom vycházeli při tvorbě žalobního návrhu ze smluvních ujednání se žalovaným, z nichž rozsah povinnosti žalovaného, jak byla výrokem I. uložena, jednoznačně vyplývá; jak žalovaní (pozn. zjevně „žalobci“) opakovaně uvedli, oprávnění poukazovat na neurčitost, nejasnost či dokonce údajnou absenci smluvních ujednání nepřináleží žalovanému ani tehdy, pokud by zde tyto vady byly objektivně dány, když žalovaný je subjektem, který smluvní dokumentaci připravoval, a navíc se jedná o typové (formulářové) smlouvy; z provedených důkazů vyplynulo, že správnému umístění topné fólie nebrání žádná technická omezení, která tvrdí žalovaný; ke svému tvrzení o technické nemožnosti položení topné fólie podle požadavku žalobců nepřeložil žalovaný žádný důvěryhodný důkaz; žalovanému ani nepřísluší takto argumentovat za situace, kdy to byl právě žalovaný, který smluvní dokumentaci připravoval a měl být ve věci odborníkem; žalobci odmítli, že by zpracovaný znalecký posudek byl v řízení nepoužitelný. Žalobci se pak ztotožnili i s nákladovými výroky IV. a V. rozsudku soudu I. stupně a s jejich odůvodněním s tím, že odpovídají úspěchu žalobců při uplatňování téměř všech nároků v rámci řízení.

V průběhu odvolacího řízení žalovaný, a to na výzvu odvolacího soudu (učiněnou formou usnesení ve smyslu ust. § 118a odst. 3 o. s. ř.), aby označil důkazy k prokázání svých tvrzení, že byla ukončena výroba dlažby nacházející se na podlaze v horní koupelně bytové jednotky, jednak označil řadu důkazů k prokázání takové skutečnosti, přičemž (k dodatečnému vyjádření žalobců učiněnému po prvním jednání odvolacího soudu - viz odůvodnění níže), a to nad rámec své argumentace v doplnění odvolání dodal, že při vysekání dlaždic v místech, kde je topná rohož, nelze takto postupovat s vyloučením možnosti jejich poškození, a dále, že topná rohož je instalována plně v souladu s Kupní smlouvou a Smlouvou o smlouvě budoucí. Žalovaný dále konstatoval, že soud I. stupně pochybil i po stránce procesní, když bez jakéhokoliv rozhodnutí o změně žaloby formou usnesení změnil formulační znění petitu žaloby u tvrzené vady rozměru topné rohože, když žaloba od počátku směřovala do odstranění tvrzené vady nesprávného rozměru topné fólie; poté, co bylo prokázáno, že rozměr je užit správný, změnili žalobci návrh petitu až závěrečným návrhem před rozhodnutím ve věci podáním dne 01.12.2014; ani o tomto soud I. stupně nijak nerozhodl; pokud žalobce tvrdí, že mu byla instalována topná rohož o špatných rozměrech a chce jí instalovat na celou podlahu koupelny, přičemž před vydání rozhodnutí závěrečným návrhem změni požadované umístění topné rohože, tak se nejedná o upřesnění, ale o změnu žaloby. Žalovaný pak uzavřel, že topná rohož je instalována řádně (tedy v souladu s Kupní smlouvou), je instalována ve správném rozměru 3 m², je plně funkční a vyhřívá podlahu koupelny, a to v souladu s jejím účelem.

Žalobci ve vazbě na shora uvedenou výzvu odvolacího soudu žalovanému reagovali svým písemným podáním tak, že provedení důkazů k prokázání tvrzení žalovaného, že se již nevyrábějí dlaždice umístěné v podlaze koupelny bytové jednotky, je podle jejich názoru nadbytečné, neboť i pokud by se žalovanému podařilo toto tvrzení prokázat, je taková okolnost pro povinnost uloženou výrokem I. rozsudku soudu I. stupně irelevantní, když při plnění předmětné povinnosti je možný postup, při němž nebudou nyní umístěné dlaždice poškozeny, přičemž následně budou umístěny zpět do podlahy koupelny, případně budou použity dlaždice, které budou svými technickými a vzhledovými parametry odpovídat původně umístěným dlaždicím a požadavku výroku I. rozsudku na umístění podlahy odpovídající stavu před umístěním topných fólií. Podle žalobců nejen v České republice (ale i v zahraničí) působí celá řada výrobců koupelnových dlaždic, kteří nabízejí dlaždice prakticky všech tvarů, barev, povrchových úprav, tvrdostí a jiných vlastností; nabízena je přitom nejen typová produkce, ale i tvorba podle specifikací konkrétního zákazníka. Žalobci proto uzavřeli, že podle jejich názoru je technicky možné, aby odpovídající dlaždice byly žalovaným do podlahy koupelny bytové jednotky umístěny podle napadeného výroku I. rozsudku soudu I. stupně; žalobcům přitom nelze klást k tíži, pokud se (v důsledku vnějších okolností) splnění povinností podle odvoláním napadeného výroku I. rozsudku soudu I. stupně jeví pro žalovaného obtížnější či nákladnější.

Při jednání odvolacího soudu dne 18.01.2017 pak žalovaný nad rámec dosavadních odvolacích námitek konstatoval, že topná rohož byla položena v souladu s Kupní smlouvou a s návodem k instalaci, a to v dohodnutých rozměrech - 3 m², přičemž je plně funkční; současně upozornil na skutečnost, že při realizaci požadavku žalobců by došlo ke zničení či deformaci rohože a nebyla by tak provedena oprava věci, ale došlo by k výměně součásti věci, která je funkční. Podle žalovaného je předmětný požadavek žalobců i neúměrný povaze tvrzeného diskomfortu osoby sedící na toaletě. Žalovaný dále konstatoval, že rohož má být umístěna u vany po celé její délce, ovšem vana je půlkruhová a není možné umístit rovný topný prvek do půlkruhu. Pokud jde o vyhřívání místa u toalety, žalovaný konstatoval, že

rozdíl mezi vyhříváním místem a nevyhříváním místem představuje rozdíl dvou stupňů Celsia (27-25 °C). Podle žalovaného žalobní petit v daném případě hovoří o několika rohožích, byť dohodnuto nebylo více rohoží, ale jen jedna; žalobci tedy žádají více, než bylo dohodnuto.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně, a to výlučně v rozsahu vyhovujícího výroku I. o věci samé, jakož i obou nákladových výroků IV. a V., když v tomto rozsahu dosud (s ohledem na předchozí rozsudek odvolacího soudu ze dne 27.05.2015 a návazný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.06.2016) nebylo o včasném a přípustném odvolání žalovaného rozhodnuto, a to i z důvodů, které nebyly v odvolání výslovně uplatněny (§ 205 a § 212a o. s. ř.), přičemž, a to po zopakování (§ 213 odst. 2 o. s. ř.) důkazu přípisem žalobců ze dne 08.10.2007 (reklamace závad) a odpovědního dopisu žalovaného ze dne 17.10.2007, jakož i po doplnění (§ 213a odst. 2 o. s. ř.) dokazování e-mailem zástupce znaleckého ústavu ze dne 24.10.2014 dospěl k závěru, že odvolání ve vztahu k meritornímu výroku I. není důvodné.

Odvolací soud předesílá, že žalobci svým podáním ze dne 14.10.2016 (k výzvě odvolacího soudu) upřesnili svůj žalobní petit způsobem, který odstranil dosavadní dílčí nedostatek žaloby spočívající v jejím vnitřním rozporu (tj. rozporu mezi vylíčením skutkového stavu věci s formulací předmětného žalobního návrhu - viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.06.2016 č. j. 33 Cdo 4533/2015 - 539), když svůj požadavek na umístění příslušného technického prvku elektrického podlahového vytápění upřesnili tak, že požadují umístění „topné rohože“.

Pokud jde o skutkovou stránku sporu, soud I. stupně na podkladě provedeného dokazování učinil ve věci, a to s výhradou obsahu reklamace závad ze dne 08.10.2007 (viz odůvodnění níže), správná skutková zjištění ve smyslu shora řečeného; odvolací soud proto v zájmu stručnosti odkazuje na přesvědčivé odůvodnění rozsudku soudu I. stupně v daném směru.

Odvolací soud po zopakování důkazu přípisem žalobců ze dne 08.10.2007 zjistil, že uvedeným přípisem žalobci oznámili žalovanému (mj.) existenci vady předmětné bytové jednotky spočívající v tom, že v horní koupelně jednotky je „topná folie v podlaze (Devi) instalována v rozporu s klientskými změnami (s objednávkou)“ s tím, že z předmětného přípisu současně jednoznačně vyplývá uplatnění práva na odstranění uvedené vady žalovaným; jak přitom odvolací soud zjistil na podkladě odpovědního dopisu žalovaného ze dne 17.10.2007, reklamační přípis žalobců ze dne 08.10.2007 byl žalovanému doručen nejpozději dne 11.10.2007.

Soudu I. stupně lze rovněž přisvědčit ve způsobu, kterým se se zjištěným skutkovým stavem vypořádal po právní stránce. Základní otázku toho, zda žalobci uplatnili svým reklamačním dopisem ze dne 08.10.2007 právo na bezplatné odstranění tvrzené vady spočívající v nesprávné instalaci (umístění) předmětného prvku podlahového vytápění včas, soud I. stupně vyřešil v souladu s právním názorem vysloveným Nejvyšším soudem v jeho rozsudku ze dne 20.06.2013 č. j. 33 Cdo 2881/2012 - 260, když při stanovení počátku běhu zákonné záruční doby 24 měsíců (§ 620 odst. 1 věta první obč. zák.) vyšel z okamžiku, kdy se žalobci stali vlastníky předmětné bytové jednotky, tedy z termínu 14.06.2006, kdy nastoupily právní účinky vkladu vlastnického práva žalobců do katastru nemovitostí. Soud I. stupně pak správně uzavřel, že záruční doba stran žalobci tvrzené vady, která měla spočívat

v nesprávném umístění předmětného prvku podlahového vytápění, uplynula ke dni 14.06.2008.

Z právě řečeného vyplývá, že žalobci by svým reklamačním přípisem ze dne 08.10.2007, který se dostal do dispoziční sféry žalovaného nejpozději dne 11.10.2007, uplatnili příslušné právo z odpovědnosti za předmětnou vadu včas.

Po vyřešení základní otázky toho, zda došlo k včasnému uplatnění předmětného práva žalobců z odpovědnosti za vady u žalovaného v zákonné prekluzivní lhůtě, se soud I. stupně případně zabýval otázkou toho, zda stávající umístění příslušného prvku podlahového vytápění v horní koupelně bytové jednotky /ne/představuje vadu prodávané věci (tj. zda je ve shodě s kupní smlouvou ve smyslu ust. § 616 obč. zák.); soud I. stupně přitom správně dospěl k obecnému závěru o existenci vady vztahující se k příslušnému prvku podlahového vytápění v horní koupelně bytu, a to s poukazem na obsah dodatku č. 4 Smlouvy o smlouvě budoucí a jeho příloh, jakož i na obsah dodatku č. 1 k posudku znaleckého ústavu a výpovědi Ing. M. J., Ph.D., který za tento znalecký ústav před soudem I. stupně stvrzoval správnost posudku znaleckého ústavu (dále jen „zástupce znaleckého ústavu“). Je sice skutečností (ve smyslu korespondující odvolací argumentace žalovaného), že soud I. stupně nesprávně uzavřel, že existuje vada spočívající v „nesprávném rozměru“ příslušného topného prvku, nicméně uvedená dílčí formulační nepřesnost ze strany soudu I. stupně při vymezení charakteru vady vztahující se k topné rohoži v horní koupelně bytu, je, a to s ohledem na jinak správná skutková zjištění soudu I. stupně v daném směru (o faktickém stavu umístění předmětného topného prvku v horní koupelně bytu) a korespondující právní závěry (ve smyslu shora řečeného) bez praktického významu pro věcnou správnost rozhodnutí soudu I. stupně.

Odvolací soud považuje za nepřipadné bagatelizování významu nákresu umístění topné rohože, který byl přílohou předmětného dodatku č. 4 ke Smlouvě o smlouvě budoucí, žalovaným v rámci jeho odvolání tím, že se jedná o pouhý schematický nákres bez jakéhokoli konkrétního metrického určení umístění daného topného prvku. Z uvedeného nákresu totiž jednoznačně vyplývá způsob, kterým měla být topná rohož v koupelně umístěna, a to způsobem popsáním v odůvodnění rozsudku soudu I. stupně. Namítá-li dále žalovaný v dané souvislosti, že uvedený nákres je pouze přílohou Smlouvy o smlouvě budoucí, tedy nikoliv přílohou Kupní smlouvy samotné, k níž se práva z odpovědnosti v daném případě vážou, je třeba konstatovat, že právě Smlouva o smlouvě budoucí, a to včetně jejích dodatků a příloh, vymezovala vlastnosti bytové jednotky (viz ust. písm. A. bod 5., ust. písm. B. čl. VII. a ust. písm. C. čl. I. Smlouvy o smlouvě budoucí). Klade-li si žalovaný v rámci svého odvolání otázku, proč soud I. stupně, pokud považuje předmětný nákres za závazný a specificky upravující polohu topné rohože, neuložil žalobci (pozn. zjevně „žalovanému“) povinnost odejmout části topné rohože v místech, kde je fakticky položena, ale podle křížků v náčrtku již položena být nemá, je třeba konstatovat, že soud I. stupně nebyl k uložení takové povinnosti oprávněn, a to již jen s ohledem na formulaci žalobního požadavku žalobci, kteří takové „odejmutí“ nepožadovali. Namítá-li žalovaný, že podle křížků v nákresu na sebe dvě části topné rohože vůbec nenavazují s tím, že uvedenou skutečnost soud I. stupně ve svém rozhodnutí vůbec nezohlednil, pak není zřejmé, proč a jak by soud I. stupně měl uvedenou skutečnost ve svém rozhodnutí zohledňovat, když rozhodnutí soudu I. stupně se týká výlučně toho, na jakých konkrétních místech v horní koupelně bytu se má uvedený topný prvek nacházet, přičemž volba způsobu odstranění vady díla obecně přísluší zhotoviteli (srovnej např. závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20.05.2010 sp. zn. 33 Cdo 4126/2008).

Odvolací soud dále nepovažuje za případnou odvolací polemiku žalovaného s dílčím závěrem soudu I. stupně, který je založen na tom, že pokud příslušný topný prvek není umístěn v místech, kde se uživatel dotýká podlahy bosýma nohama (u bidetu a u vany), neplní tento prvek jako celek svůj účel, když jeho účelem je poskytovat uživateli bidetu či vany komfort spočívající ve vyhřáté podlaze, a to právě v místech, kde se bosýma nohama dotýká přímo podlahy. Pokud žalovaný v daném směru namítá, že soud I. stupně k uvedenému závěru dospěl pouze na základě zpracovaného dodatku č. 1 posudku znaleckého ústavu, aniž by se vypořádal s námitkou žalovaného, že v návodu k montáži uvedené topné rohože, resp. v samotném náčrtku správného provedení (v tomto návodu), taktéž není rohož umístěna přímo pod toaletní místu (kde bude mít pravděpodobně dospělý člověk bosé nohy při užití) nebo v přímém styku s vanou (kdy přímou instalaci „u vanu“ návod k montáži vylučuje), jedná se o námitku, která pomíjí ujednání účastníků stran umístění daného topného prvku v horní koupelně v rámci dodatku č. 4 Smlouvy o smlouvě budoucí, a to konkrétně formou dotčeného schematického nákresu; otázka toho, jak konkrétně je vyobrazeno umístění rohože u toaletní mísy či vany na obrázku v montážním listu, je sama o sobě [např. bez vyslovení zákazu výrobcem umístit rohož tak, jak požadují žalobci, tedy aby osoba sedící na toaletní míse (resp. bidetu) měla plosky chodidel právě v místě podlahy vyhřívající rohoží nebo aby topná rohož bezprostředně přiléhala k dolní hraně vany] pro poměry dané věci bez zřejmého významu.

Zpochybňuje-li žalovaný závěr znaleckého ústavu vyslovený v dodatku č. 1 znaleckého posudku s tím, že znalecký ústav v uvedeném dodatku posudku tvrdí, že (cit.): „jediným účelem topné rohože je vyhřívání míst podlahy, kde se osoby dotýkají bosýma nohama“, jedná se předně o značnou desinterpretaci závěrů znaleckého ústavu v daném směru, kdy ústav konstatoval, že účelem takového topného prvku je v poměrech konkrétní koupelny, kde vlastní vytápění prostoru obstarává teplovodní radiátor, poskytnout příjemné vyhřátí podlahy pro bosé nohy, a to v místech, kde potencionálně může uživatel stát/sedět s bosýma nohama, tedy v daném případě u bidetu, klozetu, vany a umyvadla. Přitom závěry, které v daném směru vyslovil znalecký ústav v předmětném dodatku svého posudku, jsou racionální, neboť si lze těžko představit jiný důvod (a takový ani v průběhu řízení nevyšel najevo) pro to, aby si žalobci v rámci dodatku č. 4 Smlouvy o smlouvě budoucí sjednávali nad rámec standardní výbavy horní koupelny bytu radiátorem další topný prvek, který by obstarával výlučně (do)vytápění prostoru koupelny, a to při současném zachycení umístění tohoto topného zařízení v nákresu, který je přílohou předmětného dodatku č. 4 Smlouvy o smlouvě budoucí, právě v místech uvažovaných znaleckým ústavem (a korespondujících i místům ve smyslu stávajícího žalobního petitu). Vzhledem k právě řečenému je nepřipadná navazující odvolací argumentace žalovaného, že znalec (resp. zástupce znaleckého ústavu) neuměl při svém výsledku odpovědět na to, kde je stanoven účel topné rohože ústavem s takovou jistotou uváděný, když podle žalovaného topné rohože jsou alternativou vytápění místností.

Odvolací soud s ohledem na shora řečené uzavírá, že si strany v rámci dodatku č. 4 Smlouvy o smlouvě budoucí (konkrétně formou přílohového schematického nákresu) sjednaly umístění daného topného prvku právě tak, jak požadují žalobci v rámci svého (stávajícího) žalobního petitu, přičemž současně, a to s ohledem na standardní vytápění vlastního prostoru předmětné koupelny prostřednictvím teplovodního radiátoru, je třeba (za daných okolností) považovat za obvyklé, že koupelna vybavená topnou rohoží bude poskytovat uživatelům nadstandardní tepelný komfort spočívající v tom, že právě v místech popsanych znaleckým ústavem, kde se obvykle uživatelé koupelny (která plní též funkci toalety) delší dobu zdržují (stojí či sedí), a tedy dotýkají se bosýma nohama podlahy, bude podlaha vyhřívána prostřednictvím takového topného prvku.

Přitom za situace, kdy se z dodatku č. 1 posudku znaleckého ústavu, jakož i z výsledku zástupce znaleckého ústavu, podává existence nevyhříváných míst ve smyslu zjištění soudu I. stupně v odůvodnění rozsudku (velký nevyhříváný trojúhelník u vany a prázdný obdélník v místě nohou uživatele bidetu), lze uzavřít, že umístění tepelné rohože v horní koupelně bytové jednotky (a tedy v daném směru i vlastní byt žalobců) vykazuje vady, když prodáváný byt neměl (v daném ohledu) užitné vlastnosti smlouvou požadované, které jsou současně pro věc takového druhu obvyklé (§ 616 odst. 1 a 2 věta první obč. zák.). Nedůvodnou je proto argumentace žalovaného vznesená při jednání odvolacího soudu o instalaci topné rohože ve smyslu ujednání stran a její funkčnosti. Žalobcům proto přísluší nárokované právo, aby žalovaný takovou vadu bezplatně odstranil (§ 622 odst. 1 obč. zák.).

Odvolací soud nesdílí názor žalovaného, že by předmětný žalobní požadavek žalobců byl neúměrný povaze diskomfortu osoby sedící na toaletě (resp. bidetu, když podle dodatku č. 1 posudku znaleckého ústavu je před klozetem topná rohož osazena ve správném místě) s tím, že rozdíl mezi místem vytápěným rohoží a místem nevytápěným vykazuje pouhé dva stupně Celsia. Není předně skutečností, jak vyplývá z fotografie č. 9 dodatku č. 1 posudku znaleckého ústavu, jakož i z výsledku zástupce znaleckého ústavu a jeho upřesňujícího e-mailu ze dne 24.10.2014 (při výsledku konstatována teplota nevyhříváného místa před bidetem mezi 22-25 °C a v e-mailu mezi 22-24 °C, což odpovídá teplotě vzduchu v místnosti), že by rozdíl mezi oběma místy představoval pouhé dva stupně Celsia (když místo vyhříváné rohoží bylo podle upřesňujícího e-mailu zástupce znaleckého ústavu vyhříváno teplotou 27-28 °C); nadto rozdíl teplot mezi vyhřívanou a nevyhřívanou plochou v daném případě představuje právě onen nadstandard (komfort, zajišťující příjemný pocit uživatele), který byl důvodem uzavření dodatku č. 4 Smlouvy o smlouvě budoucí účastníky řízení v daném směru; uplatněný nárok žalobců proto nelze považovat za výkon práva nepřiměřené (slovy žalovaného neúměrné) povahy, tedy za výkon práva šikanózní, který by bylo možno shledat (v opačném případě) v rozporu s dobrými mravy (§ 3 odst. 1 obč. zák.).

K odvolací námitce žalovaného, že pokud znalec (pozn. zjevně „zástupce znaleckého ústavu“) ve svém e-mailu (bez ohledu na nemožnost přihlídnutí k němu jako k důkazu pro nenaplnění zákonných požadavků na náležitosti znaleckých posudků) poté uvádí, že stačilo jen topnou rohož posunout o jakýchsi cca 30 cm, pak celá jeho teorie o účelu topné rohože ztratila svůj význam, neboť by tím vůbec nedošlo k eliminaci „studeného“ místa, kde došlo k překlopení rohože tak, aby se dráty nepřekryly, přičemž místo, kam by si člověk mohl opět stoupnout bosýma nohama, by tak v koupelně zůstalo, odvolací soud provedl důkaz příslušným e-mailem ze dne 24.10.2014, opatřeným elektronickým podpisem Ing. M. J., Ph.D., ze kterého se podává, že zástupce znaleckého ústavu k námitce žalovaného, že použitý typ topné rohože není technicky možné položit tak, aby současně nevznikly velké studené zóny v místech s požadavkem na jejich temperování, konstatoval, že studená zóna u vany by se vyřešila posunem použité rohože o cca 20 cm (2/3 šířky dlaždičky) směrem k vaně a studená zóna u bidetu pak posunutím topné rohože o cca 15 cm směrem k umyvadlu (čímž by se současně ještě více zmenšila studená zóna u vany). Z uvedeného listinného důkazu, kterým zástupce znaleckého ústavu upřesnil svou výpověď při soudním jednání, jednoznačně vyplývá, že vady v pokládce tepelné rohože technicky řešitelné jsou; není přitom důvodu, proč by takové písemné vyjádření (ve smyslu korespondující odvolací námitky žalovaného) nebylo možno považovat za důkazní prostředek, když za důkaz mohou obecně sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci (§ 125 o. s. ř.).

Namítá-li dále žalovaný, že účastníky bylo sjednáno, že do horní koupelny bude instalována topná rohož DEVI - typ DEVIMAT DSVF 150 W, a to přesně 3 m² s tím, že uvedená topná rohož se dodává v roli, kdy šířka topné rohože je 0,5 m a délku je nutno upravit, přičemž není technicky možné jeden pruh topné rohože o šířce 0,5 m a délce 6 m nainstalovat podle požadavků stanovených petitem, a současně tak, aby byl zachován technický postup stanovený návodem k montáži, když topná rohož musí být podle návodu k montáži zejména vedena mimo místa, kde jsou trubky, vany, skříňky apod., přičemž uvedený pokyn petit nerespektuje zejména v části, kde žádá umístění rohože bezprostředně k vaně koupelny, je třeba uvést že zástupce znaleckého ústavu takovou možnost připustil (ve smyslu shora řečeného). Žalovanému přitom znění žalobního petitu nebrání v tom, aby případně použil tepelnou rohož daného výrobce v jiné délce, eventuálně takových rohoží použil několik; případný rozdíl v rozměrech použitého materiálu, a to oproti rozměrům uvedeným v příloze dodatku č. 4 Smlouvy o smlouvě budoucí - „Specifikace změn - elektroinstalace - dodavatel JVB“, by přitom nepředstavoval nemožnost plnění ze strany žalovaného (§ 575 odst. 2 obč. zák.). Ze znění žalobního petitu dále (ve smyslu odvolací argumentace žalovaného v daném směru) nevyplývá, že by žalobci požadovali topnou rohož umístit do míst, kde se nachází vana, bidet, záchodová místa, případně umyvadlo, nýbrž výlučně způsobem specifikovaným v (stávajícím) žalobním petitu. Namítá-li dále žalovaný v daném směru, že pojem „bezprostředně přiléhala“ není z hlediska vykonatelnosti pojmem určitým, odvolací soud uvedená závěr nesdílí, když v rámci formulace daného žalobního požadavku je jednoznačně konstatováno, jak má být topná rohož v podlaze u dolní hrany vany horní koupelny bytu žalobců umístěna. Pokud žalovaný při jednání odvolacího soudu poukázal na to, že topná rohož je prvkem o rovné hraně, přičemž vana má půlkruhový tvar s tím, že rovné topné těleso nelze dát do půlkruhu, je třeba konstatovat, že s půlkruhovým tvarem vany se počítalo již v nákresu, který je přílohou dodatku č. 4 Smlouvy o smlouvě budoucí (a který stran tvaru vany odpovídá skutečnému stavu tvaru vany v horní koupelně bytu - viz fotografie na straně 17 posudku znaleckého ústavu); z předmětného nákresu je přitom zřejmé, že topná rohož nemá kopírovat vanu po celém jejím obvodu, ale pouze v části jejího obvodu, kde je možné, aby (ve smyslu žalobního požadavku žalobců) přiléhala k dolní hraně vany koupelny; odvolací soud proto i ohledně této části odvolací argumentace žalovaného uzavírá, že je z hlediska důvodnosti předmětného nároku žalobce bezpředmětnou.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud po vydání rozsudku odvolacího soudu ze dne 27.05.2015 č.j. 23 Co 114/2015 - 497 ve svém rozsudku ze dne 29.06.2016 č. j. 33 Cdo 4533/2015 - 539, konstatoval, že žalobci (cit.): „konzistentně uváděli, že žalobní petit považují za vykonatelný, a že se zásadně nebrání tomu, aby byl produkt označený jako „topná fólie Devi“ nahrazen jiným produktem, jestliže bude splňovat požadované parametry“, přičemž z takové možnosti nahrazení produktů nevyvozoval materiální nevykonatelnost rozhodnutí podle žalobního požadavku žalobců, jakož i vzhledem k tomu, že žalobci současně ve svém podání ze dne 11.05.2015 (ve vazbě na výzvu odvolacího soudu žalovanému, aby označil důkazy k prokázání tvrzení, že se již nevyrábí dlažba umístěná v podlaze bytové jednotky nad topnou fólií - viz odůvodnění výše) dali najevo, že se nebrání ani možnosti, aby žalovaný při plnění své povinnosti odstranit předmětnou vadu použil dlažbu alternativní, která bude svými technickými a vzhledovými parametry odpovídat původně umístěným dlaždicím, přistoupil odvolací soud k revizi svého závěru, který byl v rozsudku ze dne 29.06.2016 vysloven nad rámec nosných důvodů rozhodnutí ve věci samé, totiž názoru o možnosti materiální nevykonatelnosti rozhodnutí o předmětném žalobním požadavku žalobců v případě, že by bylo prokázáno, že se stávající dlažba v horní koupelně bytu žalobců v současnosti již nevyrábí. Případná nedostupnost stávající dlažby v horní koupelně bytu totiž nevylučuje, aby žalovaný při odstraňování vady spočívající v nesprávném umístění topné

rohože v podlaze horní koupelny (v případě, že nebude zachována dlažba stávající) použil dlažbu náhradní, která bude (svými technickými vlastnostmi a vzhledem) odpovídat stavu před správným umístěním topné rohože do podlahy předmětné koupelny. Z těchto důvodů odvolací soud rovněž přistoupil k zamítnutí důkazních návrhů žalovaného, kterými mělo být prokázáno jeho tvrzení, že se dlažba použitá v horní koupelně žalobců již nevyrobí.

Ze všech shora uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé I. jako věcně správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.), a to ve znění, které koresponduje upřesněnému žalobnímu požadavku žalobců ve smyslu jejich písemného podání ze dne 14.10.2016, když odvolací soud současně stanovil lhůtu k plnění uložené nepeněžitě povinnosti žalovaným; stanovená pariční lhůta dvou měsíců se přitom odvolacímu soudu jeví v daném případě přiměřenou, a to vzhledem k časové a technické náročnosti žalovanému uložených výkonů, včetně lhůty potřebné k obstarání potřebného materiálu (případně i alternativního), který je nezbytný k řádnému splnění uložené povinnosti (§ 160 odst. 1 o. s. ř.).

Stran rozhodnutí o náhradě nákladů řízení mezi účastníky, jakož i náhradě nákladů řízení státu, odvolací soud setrvává na svém názoru vysloveném ve svém předchozím rozsudku (ze dne 27.15.2015), totiž že předmětem řízení bylo celkem čtrnáct dílčích žalobních požadavků (nároků), které byly z hlediska rozsahu i nákladů na odstranění tvrzených vad vzájemně nesouměřitelné, a proto nebylo možno při rozhodování o základu práva účastníků na náhradu nákladů řízení pouze mechanicky proti sobě postavit počet dílčích nároků, stran nichž bylo žalobě vyhověno, a to proti nárokům, ohledně kterých byla žaloba zamítnuta (v současné situaci 10 ku 4). Z těchto důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku IV. o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky změnil (§ 220 o. s. ř.) tak, že vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů (§ 142 odst. 2 o. s. ř. s přihlédnutím k ust. § 224 odst. 1 o. s. ř.).

S ohledem na úvahová východiska a z nich vyplývající závěry obsažené v předchozím odstavci odůvodnění pak odvolací soud (rovněž v intencích svého předchozího rozsudku) změnil (§ 220 o. s. ř.) i výrok V. rozsudku soudu I. stupně o náhradě nákladů, které v průběhu řízení zaplatil stát na znalečném tak, že tyto náklady rovným dílem rozdělil mezi účastníky řízení způsobem uvedeným ve výroku III. tohoto rozsudku (§ 148 odst. 1 a § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř. s přihlédnutím k ust. § 211 a § 224 odst. 1 o. s. ř.).

O nákladech odvolacího řízení a v jeho rámci též souvisejícího řízení dovolacího bylo rozhodnuto podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. (s přihlédnutím k ust. § 224 odst. 1 o. s. ř.), když žalobci měli v odvolacím řízení plný úspěch a mají proto právo na náhradu nákladů řízení za dotčené stupně řízení proti neúspěšnému žalovanému.

Náklady řízení žalobců v daném směru tvoří jednak zaplacený soudní poplatek za dovolání ve výši 10.000 Kč, a dále náklady spojené se zastoupením žalobců advokátem. Náklady žalobců za zastoupení advokátem jsou dány jednak odměnou za sedm úkonů právní služby zástupce žalobců (vyjádření k odvolání žalovaného ze dne 04.03.2015, účast při třech jednáních odvolacího soudu ve dnech 29.04.2015, 27.05.2015 a 18.01.2017, písemné vyjádření ze dne 11.05.2015, dovolání proti rozsudku odvolacího soudu ze dne 27.05.2015 a upřesnění žalobního petitu písemným podáním ze dne 14.10.2016) ve celkové výši 16.800 Kč [2.400 Kč za každý z předmětných úkonů právní služby ve smyslu § 6 odst. 1, § 7 bod 4., § 9 odst. 1, § 11 odst. d), g) a § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů], dále (úkonům právní služby) korespondující paušální částkou

náhrady hotových výdajů advokáta v celkové výši 2.100 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), a konečně 21% ekvivalentem daně z přidané hodnoty odměny a náhrad advokáta (§ 137 odst. 3 o. s. ř.) ve výši 3.969 Kč; celkově tak náklady žalobců za odvolací řízení (včetně příslušného dovolacího řízení) činí částku 32.869 Kč.

O lhůtě a místě k plnění korespondující peněžní povinnosti žalovaným bylo rozhodnuto podle ust. § 160 odst. 1 část věty před středníkem a § 149 odst. 1 o. s. ř. (s přihlédnutím k ust. § 211 o. s. ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **I z e** podat dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř. do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 4. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Praze dne 18. ledna 2017

Mgr. Patricie Adamičková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Naděžda Balcarová